

Danskere.

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSESLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

Udgivet af Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

Danskere udkommer Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlændt \$2.00. Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adressforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre artikler — sendes til dets Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til "Danskere's" Kontor.

Naar Læsere henvender sig til Folk som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omme, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Gavn.

En forhenværende Katolik blev Søndag den 14. Jan. ikl. "Mps. Tid." ved en privat Eftermiddagsgudstjeneste konfirmeret af Past. Ordal i Racoma, Wash. Dette er den tredje Katolik, der har sluttet sig til Vor Frelses Menighed der i Byen.

"Sr. Sm." for 11. Febr. meddeler Den danske Kirkes Normand, at Børnehjemmet i Perth Amboy, N. J., nu er tilfaldet "Den danske Kirke". Man ventte at kunne betale \$500 paa Gælden 24. Febr. Der udtales det Haab, at Kvindeforeninger, som ikke har ladet høre fra sig, ogsaa vil være med til at betale de sidste \$500, saa Børnehjemmet kan være gældsfrit for Marsmydet.

Martin Hegland, der er Præfident for Waldorf College, har ikl. Refm. skrevet et lille Hefte om "The Danish Peoples High School," som det nationale Undervisningsbureau i Washington, D. C., har udgivet. Hegland opholdt sig for nogen Tid siden i Norden, mest for at studere Folkehøjskolen, dens Metoder og Resultater. — Bogen slutter sig som et interessant Supplement til Foghts, "Rural Education in Denmark", der for godt et Mars Tid siden udkom paa Foranledning af Undervisningsbureauet.

Nogle Tanker. Efter at Past S. C. Strandflov i "Danneb." af 7. ds. har gjort opmærksom paa, at den svensk-lutheriske Augustana-Synode, der tæller 187,000 Medlemmer, i Kar agter at samle \$1,700,000, som skal fordeles mellem Samfundets Præstie-Pensionskasse og dets store Skoler, og at Summen bliver gennemsnitlig \$10 fra hvert Medlem foruden de aarlige løbende lokale og Samfundsbidrag, skriver han: "Saa er det, jeg har faaet en Tanke, som jeg vil laide ud imellem Den danske Kirkes Folk. Vi er over 4000 Medlemmer i Den danske Kirke. Derfor vi nu gaar gennemsnitlig \$10 ekstra som Jubilæumsbidrag foruden alle vore aarlige løbende lokale og Samfundsbidrag, saa havde vi over \$40,000 Saa havde vi det \$25,000 Fond, som der var lidt Tale om paa Marsmydet i Newell, og saa havde vi endda de \$15,000, som der ogsaa har været lidt Tale om til en Lutherkirke i Des Moines."

De to Blotader.

Det er velfødt, at England straks ved krigens Begyndelse erklærede og iværksatte Blotade imod Tyskland. Men skønt denne Blotade har været fortsat og voldt megen Ulempe ogsaa for neutral Skibsfar, saa har den ikke ledt til diplomatisk Brud hverken med United States eller noget andet neutralt Land. Hvorfor ledte saa den tyske Blotade til, at vort Lands Regering straks paa Grund af denne afbrød den diplomatiske Forbindelse med Tyskland, og saa godt som alle andre neutrale Landes Regeringer protesterer? Vegge disse Blotader har det tilfælles, som de har tilfælles med enhver anden Blotade eller Beslægtning af en Stad, at man ved den vil bringe Tyskland til at give efter paa Grund af Hunger og Mangl paa Livsformidlinger. Elgt anes for lovligt — naar Krig skal være. Det kan ogsaa komme ind under Begrebet Sjælens-

ve. Der er da ogsaa den Omstændighed derved, at Tyskland har Beslægtning til at redde Livet ved at overgive sig. Men det er ogsaa det mindste Maal af Humanitet eller Menneskelighed, der kræves selv i Krig. England har hindret Tyskland i at faa indført Livsformidlinger, og det har hindret neutrale Lande i at drive Søfor at paa Tyskland. Det har endog ført Tyskland med, at de skandinaviske Lande ikke indførte mere end til eget Brug, saa de af det indførte kunde udbyrde noget til Tyskland eller til dets Allierede. Det herte til for at gøre Blotaden effektiv, som en Blotade skal være for at stemme med internationale Regler.

England har opbragt neutrale Skibe, censureret Post og underlagt deres Rådninger, men det har endnu aldrig uden videre tvunget de påtænkte Leveformidlinger ved at jænke dem i Havet eller nægter om Vord værende Væmester en Chance til at redde Livet. Anderledes med Tysklands Blotade imod England. Det er i Grunden ikke først nu i Februar 1917, Tyskland har prøvet paa at udbyrde England ved ubegrænset Undervandskrig. Det begyndte med det i Februar 1915. Saa indtraf det frygtelige Tilfælde med "Lusitania" og flere af samme Art, om de end ikke havde Labet af saa mange Menneskeliv til Følge. Det var det barbariske ved Tysklands Undervandskrig, der fik Præsident Wilson til i sin Tid at hævede Menneskelivets Rettigheder. Tyskland gav efter for saa vidt, at det lovede ikke at angribe noget Handelskib uden varsel og uden at give Besætning og Passagerer Lejlighed til at overgive sig og redde Livet.

Engen vilde finde Nejl ved — som sagt naar Krig skal være — om Tyskerne med deres Undervandskibe ineg sig ind paa Krigsskibe og uden varsel torpederede et faadant. De er belavede paa hvad som helst. Sæller ingen vilde finde det urigtigt, om Tyskland gjorde Gengæld imod England, anholdt, opbragte og undersøgte Handelskibe. Elgt har tyske Skæper gjort, og ingen har fundet det urigtigt. Men der er først den Omstændighed der bedt, som Tyskland nu atter har begyndt, at det kun bærer Navnet Blotade, det er ingen Blotade. Intet beviser dette klarere end en Beretning af 10. Februar. Følge denne er der fra 1. til 9. Februar torpederet 25 britiske Dampskibe, 13 Dampskibe tilføiede andre Ententemagter, 21 neutrale Dampskibe og 11 Trablere og Riffesmaffer. I samme Tidrum er der indkommen 700 Fartøjer til "The United Kingdom", og 410 er udkaaet derfra.

Det er det ene, at den uindstraffede Undervandskrig er kun en faadant Blotade, den er i Virkeligheden ingen Blotade. En anden Uvillighed ved Tysklands Forretning er, at det har erklæret aabent Harvand for Krigszone, befaaet det med Miner og gjort det ufarbart eller i høj Grad farligt at befare for neutrale Skibe. Og endelig kommer det varite: Tyskland har erklæret Krig imod Nonkombatanter, civile, ubevæbnede Mennesker; det skelagges uden videre haade Menneskeliv og Guds Gaver til Mennesker at leve af. Vilde det blot opbringe Skibene, interne Besætningerne og bemtete Ledningerne, det kunde høres; men det, de gør, det er ret og let Sørøveri eller endnu værre, det er Barbari.

Vigeaa har Tysklands Jæppel-angreb paa England været — et Angreb paa Nonkombatanter, paa ubevæbnede Kvinder og Børn. Derfor har Tyskland den Dag i Dag saa at sige hele den civiliserede Verden imod sig og nedkalder selv Dommen og Gøvnen over sig.

Hvor Tyskland mistede Sejren.

Den arvaagne Censorniffer ubertiden, lig Homer, og saa slipper der Artikler i Pressen, som jaar os til at gylpe, naar vi læser dem. Saadant er Tilfældet med en brillant Afhandling i "Frankfurter Zeitung" af 31. December fra en ikke ringe Person. Den end Geheimt-Sjæft Prof. Dr. Friederich Meinecke ved Freiburg Universitet, en af Tysklands fortreffeligste Historikere. Professorens fortæller os, at hele Tysklands Krigsplan, kaldt sammen ved Paris' Porte i Marne-Slaget. Denne Ide har lange været i de

heredes Presse, men indtil nu har ingen teutonisk Publicist af Rang endoseret den Anskuelse, at den "strategiske Retrate" ved Marne og Tyskernes Afledelse af Verdun skulde regnes som tyske Nederlag. Prof. Meinecke fremstatter en ny Teori med Henyn til Konfliktens Begyndelse, for han fortæller os, at "kun i politisk Forstand begyndte Tyskland Krigten som Forsvarskrig", medens den i "militær Forstand" klart har været en "Knock-out-war". Professorens skrivelser:

"Vort første Maal var at styrte Frankrig hurtigt og tvinge det til at slutte Fred. Da det var i vor Interesse hurtigt at faa reduceret Antallet af vore Fjender, vilde denne Fred rimeligvis blevet meget lempelig for Frankrig. Derfor det lykkedes os, vilde vi hurtigt gøre omringning og udføre samme militære Ide over for Rusland med bedste Udsigt til Held, og saa under gunstige Omstændigheder endelig slutte Fred med England, der vilde være afvæbnet paa Kontinentet. Denne Fred, lig den første afsluttede Fred med Frankrig, vilde ogsaa i høj Grad have kommet til at antage Karakteren af et Kompromis, da vi ikke kunde haabe at styrte Englands Overmagt paa Havet. — Sele dette Program, der begyndte brillant, faldt sammen ved Paris' Porte i Marne-Slaget. Dette Slag var ikke en taktisk Sejr, men det var en stor strategisk Succes for Frankmandene. Maasse vort Program ikke havde gaaet overhvir, derfor vi havde gennemført vor overordnede strategiske Ide med fulde Styrke, holdt vore væsentlige Kræfter fast sammen og for en Tid opgivet Afprøvelse."

Dr. Meinecke fortsætter saa med at skildere den følgende Udvikling og siger i det væsentlige: Vi greb til Skottekrigskrig, Tyskland lige saa; vi forjagte, og det lykkedes os ikke at bryde igennem hverken paa Hverfloden, Buralfloden eller Rawakfloden; Frankmandene forjagte uden at kunne bryde igennem i Champagne. Hoff derhjemme begyndte at rase, at Krigten endelig havde udviklet sig til Attrition (Udvindning). Saa i Maj 1915 lykkedes det tyske Tropper at bryde igennem i Galicien, men endelig maatte de atter gaa over i den defensive Stillning. De Franke og Engelle forsøgte atter at bryde igennem i Belg, men fejlede — i Slagene ved Loos og Champagne. Professorens gaar saa over til Verdun og Somme, og kommenterer faaledes:

"Det Argument, der brugtes blandt os for et Kar siden, var, at Afgørelsen maatte søges ikke i det uuaagribelige fjerne Osten, men i det koncentrerede Belg, de fjendtlige Kræfters Hvercentrum. Denne Afgørelse skulde imidlertid ikke være en Afgørelse i gammelbægs Tyskland, ved et Gennembrud og Sammenrulning af Tysklands Modstand — thi saadan Afgørelse betragtedes ikke længere som mulig her i Belgien — men en Afgørelse bedes afpasset efter den stedfindende Krigs Erfaringer og psykologiske Værgning. Vi skulde faktisk bryde ind i en farlig kritisk Stillning, skelagge en af Frankrigs formentlige Færdigheder og saa gøre Frankmandene indlysende, at de ikke længere haade Udsigt til at kunne vinde, og at de hellere maatte slutte Krigten, som havde mistet alle Udsigter for dem.

Det var Oprindelsen til vor Ofensiv imod Verdun. Men denne Gang ledte den ny politisk-militære Ide kun til en herofit Epifode. Derfor vore oprindelige Fremskridt funde været fortsat med samme Fart til deres Endemaal, vilde vor politiske Ønsigt maasse været naaet. Men vore Fjender tog sig imidlertid sammen for at opnaa større Ting. England lærte af os almindelig Bærnepligt og at om-danne Industrien til Produktion af en mægtig Forsyning af Baa-ben og Ammunition. Paa samme Tid satte det sig til Amerikas indvurkelige Styrelse, og saa blev det med Japans Hjælp i Stand til ogsaa at ekvipere den nye russiske Danneise med Apparat, som vi havde knuist Karet forud. Saaledes kom det i Juni og Juli 1916 til den dobbelte Ofensiv af vore Fjender i Belg og Belgien. Det var, at vi maatte afbryde vore Operationer imod Verdun, og den fjendtlige Ofensiv vandt delvise Sejre, navnlig i Osten, skønt det virkelige Maal — at bryde igennem og opbryde vore Linier — ikke naaedes trods Angrebets Boldhomhed og deres tekniske Resourcers langt langt større Overlegenhed end vor

Gennembruddet i Galicien. Dette skønt det Faktum, at vi imidlertid endvidere havde udviklet vore Udsigter for Skottekrigskrig. Prof. Meinecke siger, at Somme-slaget har ledt til den Overbevisning i Tyskland, at det ikke længere er muligt for nogen af Siderne at opnaa en militær Afgørelse. "I fuld fredsforbringende Forstand" — at Tysklands Freds-tillid hidrører fra —

"den Ide, at de Ofre, som kræves til Krigens Forjættelse af Somme-slaget, at det ikke længere faaar i noget Forhold til de Resultater, som endnu kan ventes, og at det er diplomatisk, intelligent og vist at opgave Tanken om Udelæggelse, som til Slut ikke opnaar Udelæggelse, og søge et fornuftigt Kompromis."

Vor Autoritet for ovennævnte er "Literary Digest". Hvad her siges stemmer godt med det Høgte, der i sin Tid varerede, at Skjærsne vilde foreslaa Fred, naar Tyskerne til 1. August naaede at indtage Verdun.

Jowa Kreds Søndagskole-Møde.

Naar det har været saa stille med denne Sag, der jo er en vigtig og stor Sag, saa er det ikke, fordi der ikke har været arbejdet med Sagen. Komiteen bestemt, at der skulde holdes et Møde først paa Aaret, og med dette Maal for Øje har der været arbejdet med Sagen. Da den første Betingelse for at holde et større Skole-Møde jo er en Blads, hvor man kan holde Mødet, og da vi mente, det var nødvendigt, at det første Møde af den Slags blev afholdt paa et nogenlunde centralt Sted, har vi søgt at finde en centralt-beliggende Menighed, der vilde have Mødet. Det er imidlertid ventet vi nu snart at faa Indbydelse fra en af vore større Menigheder til at holde Mødet der en Gang i Maris Maaned.

Tror derfor, jeg i Dag kan sige: Der bliver Søndagskole Møde en Gang i Maris. I denne Forbindelse vil jeg gerne bede hver af vore Søndagskoler i Jowa om at sende i hvert Tilfælde en af dens Lærere til Mødet. Kan I magte det, da send to eller endnu bedre flere af Karerne til Mødet. Mødet Maal er jo ved Foredrag, der skal holdes, ved Samtaler Søndagskolearbejdere imellem, at finde nye "Impulser", at beriges ved andres Erfaring, at faa et Aftand for Søndagskolelærernes Størsted, og faaledes dagtiggøres til Gerningen i Søndagskolen.

Der vil altsaa, om Gud vil, blive et Søndagskole Møde i Jowa Kreds. Ser du, der har en Gerning i Søndagskolen, dig jærdig saa du kan være med. Kom med din Erfaring, den være nu stor eller lille, og del den med andre, saa vil du ogsaa faa Del i de andres Opbevelser og Erfaringer og gaa hjem som en rigere Mand eller skovinde.

Det er endvidere vort Haab, at saa mange af Kredens Præster, som paa nogen Maade kan, vil komme med til Mødet.

Med lærlig Hilsen til alle Søndagskole-Benner.

R. B. Clemmensen, West Branch, Ia., Febr., 7, 1917.

Danmarks Korrespondance.

Sr. Redaktør. Som De vel har bemærket, er det for Tiden stærkt paa Tale at faa iværksat en Afstillelse mellem Stat og Kirke i Danmark. Den egentlige Aarsag dertil er sikkert Ministeriets Ansættelse af Nationalisten Arboe-Nas-mussen i et af Kirkens Embeder; derved gøres Kirken befendelsesløs, idet der aabnes Adgang for den Slags Præster til Kirkens Embeder. Men det maa haabes, at en Kirke uden Befendelse har aldrig og vil aldrig komme til at eksistere. Og da nu Kirken i Danmark er den evangelisk lutheriske Kirke, og Kirke-skellet som Helhed stuffer at bygge videre paa den Grund, hvorpaa Kirken har staaet i flere Hundrede Aar, og som har været til faa rig Betegnelse for det danske Folk, er man kommen til Forstaelse af, at det mest betragtede i saa Henseende og den bedste Maade, hvor-paa det kan ske, er at det kommer til en Afstillelse mellem Stat og Kirke, saa den Forbindelse opstiles, som nu har været saa længe, og som hidtil har været til stor Gavn for Stat som for Kirke. Det er til-

fert med Sorg, at man tænker paa, at det nu skal være nødvendigt at gaa saa vidt, og en saadan Afstillelse vil ikke blive let; det vil koste megen Kamp og meget Arbejde. Men Resultatet vil sikkert blive faaledes, at det maa ske, der synes ingen anden Udvej at være. Der naares mange Betæneligheder fra alle Sider, men herom senere. Det er det firklede Landsforbund, som har taget sig for at undersøge Mulighederne for Forandring i Forholdet mellem Kirke og Stat. Detes Udvag foreslaar, at Kirken skal enten vedblive at være Statskirke, men med Selvstyre, eller at Stat og Kirke adskilles, idet saa Kirken skulde beholde sin Formue og sine Gjenstande.

Det første Forslag synes ikke at vinde Tilslutning — men det sidste. Dog vil jeg haabe, at Forbindelsen mellem Stat og Kirke maa bevares endnu i flere Aar, jeg tror, at det er det mest heldige for dem begge.

Brev fra Japan.

Nr. 83.

Det er ingen Sag at skrive Breve, naar man har noget godt at melde. Det er maasse Grunden til, at en gammel, god, oprigtig Ven skrev til mig forleden, at den Maade, jeg havde skrevet Breve paa det sidste Mars Tid syntes ham godt om. Saavid jeg ved, har der ingen Forandring været i Maaden, men der har været saa mange gode Ting at skrive om, Tings, der har gjort os glade og hjuldt vore Hjertes med Tak til Gud.

Der er meget endnu at skrive om af den Slags, og lever jeg nogle Dage endnu, saa kommer der mere, men vi har jo ikke ublandet Glæde, og denne Gang maa jeg skrive noget om vore Skuffelser.

Blandt vore theologiske Studenter var vi en far ung Mand, Katsuhiko Kameyama, underholdt i den senere Tid af Zimmannel's Pige-foring, Racine. Han har gaaet paa Mellemstolen nu et Par Aar og som ind i Seminariet sidste April. I Studierne var han ved sin Jernvilje naaet frem til at blive jorrest, og ved Møder eller i Søndagskoler gjorde han et godt Arbejde. Der er intet til at minde om Forværet, men en Plamme saa rolig og klar, at man vilde, den vilde bryde, hvordan Bunden end blev. Ikke en Plumer, men en Stiber.

Sidst i April begyndte han at være lidt utilpas nu og da, men han vilde ikke give ind for ikke at blive bagefter. Omfider maatte han dog til Lægen. Det var Veritontis (Tarmindbetændelse) og Stillingen var kritisk. Han gennemgik en Operation og var en hel Del bedre. Men bagefter vilde han ikke være, saa han havde taget sine Væger med til Hospitalet, og tre-fire Dage efter Operationen saa han og kaste af fuld Kraft. Men det kneb med at komme til Kræfter; han kom tilbage til Stolen sidst i Maj, men Saaret var endnu ikke lagt, og han saa ikke ud som før. Vi sendte ham straks til Havet for at blive rigtig roff. Den rejste — med Bøgerne selvfølgelig.

Først i Juli saa han rigtig godt ud igen og var livlig og arbejdslustig. Det blev saa bestemt, at han skulde til Shimonoeki gennem Sommerferien for at hjælpe Miura i Arbejdet der, medens han selv brugte Svabade for at blive rigtig stærk til at tage haardt fat til Efteraaret.

Efter et Par Uger fik han meget høj Feber, den tog af efter nogle Dage men kom igen og igen. Da vi nu kom hjem fra Bergene i September, kunde han ikke komme tilbage til Stolen. Vi fik ham til en Specialist og Dommen lød paa, at hele venstre Lunge var fuld af Slim. Vi har derfor kun lidt Haab. Det er en stor Skuffelse; thi selv i bedste Tilfælde vil han aldrig blive en kraftig Mand.

Derfor det er en Trøst, at andre er i samme Banstelseligheder, saa har vi langt mere Trøst, end vi ønsker at have.

En ung Mand i Mellemstolen, der skulde ind paa Seminarist næste Foraar, blev vaad sidste Sommer, tog Forkølelse, fik Luftrøstetarsk, som i et Par Uger blev til Lungespidalskær; da han troede, han var roff, viste det sig, at den halve venstre Lunge var slemst angreben. Der er Haab om, at et halvt Aar paa et Sanatorium kan bringe Selvbredelse. For tre Ma-

naer siden var han en kraftig Mand, der intet fejlede. Baptisterne grundlagde en Mellemstole i Foraaret. De fik en dygtig Mand til Forstander. Han tog Forkølelse lige ved Tiltrædelsen af sin Post; nu som Maanedes senere har han trukket sig tilbage, for at ds siger man, da han selv har tabt Haab.

Tuberkulosen ruller som en veldig Stentromle hen over Japan og knuser alt, der kommer i dens Vej. Denne Gang blev det en af vore; hvem der kommer næst kan man ikke engang gatte paa; det er ofte de tilfældige stærkeste, der falder hurtigt.

En anden Fartof, der skelagges Maafer af unge Maand, er en stierlandsk Ungdom, som Japanerne kalder Kasse; paa de malagiske Der kalder man den Veri-ber, under hvilket Navn den er kendt af Befolgens Læger. Den angriber først Benene, men overvinder den ikke ved forandret Opholdstid og Bevæis, stiger den opad, indtil Hjertet angribes, hvad saa altid medfører Døden. Dette kan ske hurtigt, det kan ogsaa godt være mange Aar.

Denne Ungdom har angrebet en anden af vore Studenter, Washino, der blev antaget i Maris Maaned. Den har været usædvanlig haard ved ham, og endnu er der kun Antydninger til Bedring. Han var roff, da han blev antaget, ligeledes da han var til militær Session i Mai; for at spare Tid udtalte han Enkelt om at blive Trainsontabel, da de kun har 90 Dages Uddannelse, men selv til dette halvt overmenneskelige Arbejde eller Slaveri blev han den Gang anset for stærk nok. Det var først efter, at han var kommen ret godt igennem sin første Eksamen saa nær som den sidste Dag, at han fik Feber og maatte til Sengs. Gennem Sommeren var han paa flere Steder, men blev kun daarligere; for Tiden er han i Korea, hvor hans Moder bor. Af Brev, som jeg fik fra ham i Gaar, ser jeg, at han fremdeles er temmelig slem angrebet, men der Haab om fuldstændig Selvbredelse.

Godt det vil sige for os herude at tage to saadanne unge Maand, som jeg ikke udbrøffe. Ganske vist har vi Haab om at faa andre til at tage deres Pladser inden for ret længe, men vi ikke alene kunde bruge dem alle, vi trænger haardt til dem.

Men det er os herude, eller derhjemme, der ikke tilstrækkeligt har fremlagt Sagen for Herren, saa vi fik de rigtige Maaned?

Jeg tilstaa, at det er noget af en Gaade for mig. De var roffe, da de kom til os, og Washino var det indtil over tre Maanedes var gaaet, Kameyama i over to Aar. Deres Sindelag har været saadan, at vi har været glade ved dem.

Man kommer uvilkaarlig til at tænke paa Gideons Hær. Den var for stor for Herrens Vre. Men de 300 Mand var en Hær for nok til at vinde en fuldstændig Sejr.

Vare vi maa kunne vinde de Sejre, for hvilke Herren har sendt os her, saa vilde vi være glade. Men med det Arbejde, vi har paa-begyndt, synes det uanfælig at komme nogen Vej, selv med den ubetydeligste Formindskelse; vore Studenter er jo ogsaa Arbejdere, saa naar man tober to udaf fire mærkes det betydeligt.

Dog helt tabte er de jo ikke, maasse vi endnu faar Lov til at beholde dem. Hvordan det end gaar, beder jeg indtrængende om, at de maa indstilles i eders Banner. Jeg har talt om vore Skuffelser. Godt de to har gennemgaaet og fremdeles er ved at gennemgaa kan vist ikke betegnes med saa mildt et Ord som Skuffelse.

De øvrige Studenter er alle raffe, men de er en hel Del nedtrækket over Labet af deres Kammerater. Tsuboite og Kameyama blev jo dødt samtids for en 7-8 Aar siden, saa de har haft meget sammen i de fundne Aar. Kameyamas yngre Broder er ogsaa noget nedstremt.

Der har været megen Mør i vore Bønnesunder, og jeg tror, det har ledet til en hel Del af vorlig Selvtrofastelse for de tilfægebledene.

"Send os opmuntrende Meddelelser", hedder det ubertidende til Missionærerne. Ja, det gør vi gerne, men saa sender vi eder ogsaa de nedslaaede Meddelelser i den Forikring, at I er stærke nok til at hjælpe os med at bære dem.

Med hjertelig Hilsen fra en af eders Udbydere.

J. M. L. Winther.